

Siedem groszy

WIADOMOSCI ZE SWIATA - NAJCIEKAWSZE PROCESY SENSACYJNA POWIEŚĆ

dziennik ilustrowany dla wszystkich o wszystkim

Francja zgadza się na redukcję swych zbrojeń?

Ustępstwa, które drogo mogą kosztować całą Europę

Londyn, 3 października.

Jutro w związku z powrotem angielskiej delegacji do Ligi Narodów odbędzie się posiedzenie gabinetu, na którym min. Simon przedstawi sprawozdanie o stanie rokowań w sprawie rozbrojenia. Rząd angielski będzie musiał przedewszystkiem powziąć decyzję w sprawie sankcyj karnych na wypadek pogwałcenia przez Niemcy konwencji rozbrojeniowej. Wzajemnie za przyjęcie zasady sankcji, Francja miała oświadczyć gotowość daleko idących redukcji obecnego stanu swych zbrojeń.

Paryż, 3 października.

Prasa francuska w dalszym ciągu zajmuje się informacjami sprawozdawcy „Echo de Paris” Pertinaxa, w sprawie przyjętego jakoby przez Daladiera i Paul Boncoura zobowiązania obniżenia stanu osobowego armii francuskiej jeszcze przed upływem okresu kontroli do 200 tys. ludzi. Mimo wszystkich zaprze-

czeń Pertinax podtrzymuje swoje twierdzenie, że zarówno angielski min. spraw zagr. sir Simon, jak i Norman Davis w ten sposób zrozumieeli dotychczasowe rokowania, że okres kontroli dotyczy wyłącznie materiału, nie rozciąga się jednakże na stan liczebny armii, który ma być obniżony natychmiast po podpisaniu konwencji rozbrojeniowej.

Pertinax utrzymuje dalej, że Paul Boncour ostatnią swą mowę wygłosił na wyrażenie życzenia premiera Daladiera, aby nadać polityce francuskiej, która przez jego rewelacje otrzymała silny cios nowe oblicze w stosunku do sojuszników i zagranicy. Wynik mowy Paul Boncoura jest jednakże żaden. Zdaniem „Petit Parisien”, mowa Paul Boncoura miała służyć przedewszystkiem do usunięcia pewnych niepokojów, jakie wzbudziła rola Francji w czasie ostatnich rokowań rozbrojeniowych.

Katastrofalne trzęsienie ziemi w Abruzzach we Włoszech. W ub. środę i czwartek nawiedziło górską krainę Abruzzów gwałtowne trzęsienie ziemi. 24 wioski zostały po większej części zupełnie zniszczone. Według dotychczasowych obliczeń katastrofa pochłonęła: 20 osób zabitych, 300 ciężko, kilkaset lżej rannych; 400 domów zupełnie zburzonych, 900 grozi zawalenie, a blisko 3.000 domów popękanych. — Rycina nasa jest zdjęciem jednej ze zniszczonych wiosek w Abruzzach.

Krwawe walki uliczne w Hawanie

wstępem do nowej rewolucji na Kubie ◆◆◆◆

Nowy Jork, 3 października.

Na ulicach Hawany, stolicy Kuby, w dalszym ciągu trwają krwawe walki. W walkach przed hotelem „Nacional” padło 23 zabitych. Zamknięci w hotelu oficerowie po całonocnej strzelaninie poddali się dopiero wówczas, gdy oblegający ustawili naprzeciw hotelu armaty. Oficerowie zostali na oczach niezliczonych tłumów przewiezieni samochodami do twierdzy Cabana.

Rokowania pomiędzy rządem a stronnictwami opozycyjnymi w sprawie utworzenia gabinetu koalicyjnego zostały skutkiem tego odroczone.

Hawana, 3 października.

Walki na ulicach Hawany trwają nadal. Dotychczas ofiarą ich padło 130 zabitych i 250 rannych. Los zamkniętych w fortecy Cabana 500 oficerów jest zupełnie nieznany. Hotel „Nacional”, należący do amerykańskiego przedsiębiorstwa, został częściowo zniszczony. W wszystkich dzielnicach miasta trwa bezplanowa strzelanina. Istnieje obawa, że w każdej chwili może wybuchnąć rewolucja, zorganizowana przez komunistycznych studentów. Amerykański pancernik „New Mexico” płynie pełną parą w kierunku Hawany.

Aresztowanie dwóch b. posłów

Poznań, 3-go października.

Policja w Wieluniu aresztowała dwóch b. posłów na Sejm Rzplitej Polskiej, Piotra Chwalińskiego (Piast) i Jana Baranowskiego (Wyzwolenie) pod zarzutem destrukcyjnej roboty politycznej i namawiania wieśniaków do oglądania miast.

nicy zatonął niespodziewanie w pobliżu Porkała wskutek silnego wybuchu. Trzech ludzi załogi odniosło ciężkie rany. Istnieje podejrzenie zamachu. Już w chwili odjazdu statku z portu szmuglerzy alkoholu mieli wrzucić do hali maszyn bombę.

Dwa samoloty zderzyły się w powietrzu

Straszna katastrofa lotnicza pod Poznaniem

Poznań, 3 października.

Podczas ćwiczeń lotniczych dwa samoloty 3-go pułku lotniczego zderzyły się nad Strzeszynem pod Poznaniem. Samo-

loty uległy pełnemu rozbiciu. Lotnicy: por. pilot Łaguna i por. pilot Gazda, jedni z najlepszych lotników pułku, uratowali się, wyskakując ze spadochronami.

Olbrzymie nadużycia w batalionie modlińskim.

Warszawa, 3 października.

Wojskowy sędzia śledczy w Warszawie prowadzi dochodzenia w sprawie nadużyć, wykrytych przez kontrolę wojskową w batalionie modlińskim. Nadużycia sięgają kilkuset tysięcy zł. W stan oskarżenia postawiono 11 osób z por. Mollinem na czele.

Wiedeń, 3 października.

We wtorek o godzinie 11 min. 15 rano dokonano zamachu rewolwerowego w gmachu parlamentu na kanclerza Dollfussa. Dollfuss został trafiony dwoma kulami rewolwerowymi, które zraniły go lekko w pierś oraz przesztzelily mu lewą rękę. Kule utkwily w ścianach korytarza parlamentu. Dollfuss opuszczał właśnie gmach parlamentu po posiedzeniu klubu parlamentarnego partji chrześcijańsko-społecznej.

Bezpośrednio po zamachu kanclerz Dollfuss odwrócił się i spostrzegł, że za-

machu na jego osobę dokonał nieznany mu osobnik, który przed chwilą wręczył mu na schodach pisemną prośbę. Osobnik ten trzymał w ręce rewolwer i z przerażeniem patrzył na kanclerza. Towarzyszący kanclerzowi tajny urzędnik policyjny ubezpiedził zamachowca i aresztował go. Dollfuss po zamachu oświadczył, urzędnikowi policyjnemu: „Jestem zraniony” — tu odpiął kanclerz płaszcz i w tej samej chwili ukazała się nad lewą pierśią plama krwi — „Proszę nie robić zbiegowiska.”

Na odgłos strzałów zbiegli się do występu ginachu posłowie i rzucili się na

zamachowca. Tylko policji udało się uratować go przed pobicie.

Kanclerz następnie prosił, by zatelefonowano do dr. Damaniga i prof. Denka, by przybyli natychmiast do kliniki, dokąd w międzyczasie udał się w swoim samochodzie kanclerz. Zamachowca doprowadzono do najbliższego komisariatu policyjnego, gdzie odbyło się pierwsze przesłuchanie. Na komisarjacie zeznał zamachowiec, że nazywa się Heinrich Dertl i urodził się 16 marca 1911 r. w Wiedniu. Do zamachu Dertl przyznał się, twierdząc, że zbrodni dokonał, by stać się znanym i wykazać swe zdolności polityczne.

Zamach szmuglerów na fiński statek strażniczy

Helsingfors, 3 października.

Jak donosi prasa, fiński statek straż-

PRZYPOMINAMY

że kto nie zapłaci ga ety do 6 października nie otrzyma dalszych numerów

JAN TADEUSZ HRABIA KLIMCZOK WODZ ROZBOJNIKÓW ŚLĄSKICH

252)

STRESZCZENIE POZACZKU POWIEŚCI.

Jan Tadeusz hrabia Klimczok z Bielska pozbawiony majątku i nazwiska przez oszusta Lubara, uciekł w góry z postanowieniem, że będzie tępił złych, a bronił pokrzywdzonych. Klimczok dobrał sobie towarzyszy i utworzył z nimi bandę rozbojniczą, która swoją siedzibę miała w pobliżu malowniczej doliny Bystrej. Na końcu wsi Czechowice stał dom zażeczny „Nad granicą”, własność Mateusza Wniera, o którym mówiono, że utrzymuje spółkę z przemytnikami. Do domu tego przybył późnym wieczorem tajemniczy gość, który przedstawił się jako Andrzej Zamorski, i zażądał od gospodarza, aby zaprowadził go do „króla przemytników”. Gospodarz wysłał z nim swą córkę Olę, która opowiada mu w drodze historię „króla przemytników”, pochodzącego z wyspy Borkum.

*

— Nic z tego nie będzie! — wołano ze wszystkich stron. — Dla ciebie niema miejsca na tej wyspie! Nieboszczyk zapisał majątek swój Lukrecji i dziecku, a nie tobie... mordercy!

— Do pioruna! — krzyknął Waligóra z szyderstwem. — Jeszcze mamy sądy w Bremenie, zobaczymy, czy nie dojdę do mojej własności!

— W takim razie wynos się czempredzej do Bremen! — wołano groźnie. — Nie wolno ci tu pozostać ani jednej chwili!

Potem tłum otoczył Waligórę i pomimo oporu zawłókł go na brzeg morski. Łódź, na której przyjechał Waligóra, jeszcze nie odjechała. Obaj przewodnicy spali na dnie statku. Obudzone ich i rozkazano natychmiast odjechać.

— Bez żony nie ruszę się z miejsca! — krzychał Waligóra. — Czy myślicie, że macie prawo do zatrzymania mojej żony i dziecka?

Nastąpiła chwila ponurego milczenia. Wszystkich oczy zwróciły się na Lukrecję, która blada i drżąca przyciskała dziecko do piersi.

— Nie pozwolimy zabrać kobiety temu potworowi! — odzywały się groźne głosy wśród tłumy.

— Dziękuję wam za waszą życzliwość! — przemówiła Lukrecja donośnym głosem. — Uczynić jednak muszę to, co mi sumienie i obowiązek nakazują. Wiem, że przy boku tego człowieka czeka mnie rozpacz i nędza, lecz inaczej postąpić nie mogę!

I zanim ją zdołano powstrzymać, wskoczyła w łódkę, usiadła na ławie i zastłoniła siebie i dziecko czarną chustą.

A tłum stał przygnębiony i smutny. Przed godziną jeszcze nienawidził i prześladował bladą kobietę, teraz zaś żywił dla niej współczucie i szacunek z powodu jej odwagi i poświęcenia.

— Jeszcze będziecie ze mną mieli do czynienia! — krzychał Waligóra, wycierając pięścią. — Dom jest mój i pieniądze moje! Zobaczymy się w Bremenie przed sądem!

Wkrótce zginęła łódź razem z Waligórą z oczu mieszkańców wyspy, którym się zdawało, że bladą kobietę z dzieckiem odwiózł jakiś z piekła potępieniec...

Piękna Olga zamilkła. Zdawało się, że sama wzruszyła się treścią swojego opowiadania, bo w oczach jej stały łzy. Tymczasem rozpogodziło się, a Zamorski zwrócił uwagę swojej pięknej towarzyszki, że należałoby w dalszą puścić się drogę.

— Czy daleko jeszcze do króla przemytników? — zapytał.

— Jeszcze tylko kawałek, — odpowiedziała dziewczyna. — Po drodze dokończę panu opowiadanie o losie bladej kobiety.

— Jestem bardzo ciekawy końca, — powiedział Zamorski, — bo wciąż jeszcze nie rozumiem związku, jaki zachodzi między bladą kobietą a królem przemytników. Czyby dziecko, które blada kobieta trzymała w ręku...

— Nie, — przerwała piękna Olga z pośpiechem, — to dziecko nie wyrosło na króla przemytników. Lecz blada kobieta, wyjeżdżając z Borkum, nosiła już pod sercem drugiego syna, którego dziś nazywają królem przemytników, a Harald był jego ojcem.

— A więc Waligóra, — opowiadała dalej piękna Olga, — dotrzymał przyrzeczenia, że się z rybakami z Borkum zobaczy jeszcze przed sądem.

Nędznik ten rzeczywiście spowodował proces, który wypadł na jego korzyść.

Nie można było zaprzeczyć, że Harald Kanut przeznaczył cały swój majątek dla Lukrecji, a ponieważ Lukrecja była z zachowaniem wszelkich for-

nieraz już oszołomiły. Taki człowiek zaczyna rzucać pieniędzmi i staje się próżniakiem, a wiadomo, że próżniactwo prowadzi do grzechu.

Gdy więc znaczny majątek, pozostawiony po Haraldzie Kanucie, wypłacono Waligórze bitymi talarami na sądzie w Bremenie, zdawało się temu głupcowi, że równać się może z udzielnym księciem i, że wolno mu rozporządzać wedle woli pieniędzmi, które w gruncie rzeczy należały się Lukrecji i jej dziecku. Waligóra nigdy nie lubił pracować, po odziedziczeniu zaś spadku tem więcej chciał próżnować i udawać wielkiego pana.

Więc wynajął w Bremenie wielkie mieszkanie i zaczął wieść życie hulaszczcze. Dzień po dniu i noc na noc przebywał w karczmie. Znano go wszędzie, szczególnie w kołach, do których ściągaly się najgorsze żywioły.

W najbrudniejszych hotelach rozrzucał pieniądze, pił nad miarę i grał

szczęście dwie kobiety, mieszkające w tym samym domu, usłyszały jęki Lukrecji i pospieszyły jej z pomocą. Temu drugiemu synowi dała Lukrecja po ojcu imię Harald i nie dbała o to, że Waligóra, ilekroć usłyszał to imię, zawsze spluwał i odgrażał się nawet, że dziecko zabije.

To dziecko jest królem przemytników.

Moja opowieść doszła już do końca, — powiedziała piękna Olga, — bo choć wiele lat minęło od owej chwili aż do dnia dzisiejszego, losy biednej Lukrecji niewiele się zmieniły. Szalone życie doprowadziło Waligórę do ruiny. Nadszedł ostateczny dzień, w którym z znacznym majątku, jaki po sobie pozostawił Harald Kanut, nie było już ani grosza. Wszystko pochłonęła pijatyka, gra w karty i różne hulanki. Gdy nie było już pieniędzy, sprzedał Waligóra sprzęty, bieliznę, a nawet najpotrzebniejszą odzież. Później jeszcze przeprowadził się do Bremerhafen, gdzie zamieszkał w wilgotnej i ciemnej norze. Od czasu do czasu zarabiał kilka groszy, ładując w przystani towary na okręty. W domu jednak prawie nic żonie nie oddawał, tylko wszystko przepuszczał przez gardło.

W ten sposób minęło osiem lat. Wtedy przyszła Waligórze wstrętna myśl, ażeby się pozbyć starszego chłopca, syna hrabiowskiego. Gdy Lukrecja dowiedziała się z ust męża i jego zamiarze, oburzyła się i oświadczyła stanowczo, że na to nigdy nie pozwoli. Lecz Waligóra nie ustępował, wciąż powtarzał swoje i nie miał litości, choć go biedna żona na klęczkach prosiła, aby jej syna nie odbierał. W końcu Waligóra postawił na swoim. Oddał on małego Antoniego w Bremenie na naukę do szewca partacza. Szewc ten był towarzyszem przy pohulankach Waligóry i takie same, jak on, ladaco. Na dobitkę złego miał jeszcze niegodziwą żonę, która go do złego namawiała. Nic więc dziwnego, że z takimi ludźmi miał mały Antos piekło na ziemi.

— Bicie go, jak psa, — mówił Waligóra, oddając miłego i bystrego chłopczyka szewcowi i jego żonie. — Za pożywienie, jakie mu dacie, powinien wam służyć na każde zawołanie, a gdy was nie usłucha, bijcie go, dopóki nie załuteczcie. Czem prędzej zejdzcie ze świata, tem lepiej.

A szewc i jego żona do życzenia tego zastosowali się dosłownie. Przy najłżejszym przewinieniu bili biednego chłopca, aż w końcu miał całe ciało pokryte sinymi pręgami. Pewnego razu chciał nawet szewc powiesić niefortunne dziecko, które ocalało tylko dzięki przypadkowi, że stryczek się przerwał. W takich warunkach nie było nic dziwnego, że Lukrecja niesłychanie się ucieszyła, gdy się dowiedziała, że syn jej postany przez majstra z parą nowych butów, do szewca już nie wrócił.

Chłopiec uciekł w świat. Prawdopodobnie opuścił Bremen, bo wszelkie poszukiwania biednej i wystraszonej matki okazały się daremnymi — Antoni gdzieś przepadł. Wskutek ciągłych trosk Lukrecja prędko się postarzała, wychudła i posiwiła przedwcześnie. A los coraz to nowe spuszczał na nią krzyże.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Przy najłżejszym przewinieniu bili biednego chłopca.

malności zaślubioną Waligórze, więc jemu też prawo do spadku przyznano.

Waligóra jednak nie śmiał zamieszkać na Borkum, ponieważ się obawiał, że oburzeni rybacy mogliby go zabić, gdy jeszcze raz pokazałby się na ich wyspie. Znalazł jednak kupca na dom, a ponieważ Harald Kanut pozostawił znaczny majątek w gotówce, więc podły Waligóra został od razu bogatym człowiekiem.

Biedny Harald Kanut w ostatniej chwili życia popełnił wielki błąd, chociaż mu się zdawało, że postąpił dobrze. Pieniądze, jakie przeznaczył dla Lukrecji, nie przyniosły jej szczęścia, przeciwnie, stały się powodem niesłychanej nędzy. Jeżeli człowiek, który w życiu nic więcej nie posiadał, prócz podartych butów i kilku marnych groszy zarobku, które regularnie co niedzielę przepijał w karczmie, nagle dojdzie do dobrobytu, zwykle nie umie obchodzić się z pieniędzmi. Tacy ludzie zwykle są zdania, że nie potrzebują pracować, bo są bogaci. Często już wygrany wielki los na loterii, jeżeli padł na biedaka, stał się przyczyną jego nieszczęścia. Bo takiego człowieka, który, dopóki był biedakiem, dopóty uczciwym i pracowitym, pieniądze

w karty tak wysoko, jak tylko kto zechciał. Szczególnie hojnym był dla pochlebców, którzy mu się umieli przywalić. Z żoną swoją postępował haniebnie, odmawiał jej wszystkiego i trzymał ją razem z dzieckiem w najgorszej izbie całego mieszkania.

Gdy się Lukrecja na takie postępowanie uskarżała, przezywał ją od ladcaczny, a dziecko nie mniej. Jeżeli w takich razach kobieta odważała się oburzyć i wyrazić mu swoją pogardę, wtedy brutal ten nie cofał się nawet przed czynną zniewagą. Często też rozległy się w domu Waligóry płacze i krzyki. Wiedzano wtedy, co to miało znaczyć. Wiedzano, że Waligóra wrócił do domu pijany i bił swoją żonę. Żalowali też ludzie biednej kobiety i niewinnego dziecka, które również doznawało surowego obejścia, lecz nikt nie śmiał wystąpić przeciwko brutalowi i nakazać mu przyzwoite zachowanie się w domu.

Nadszedł krytyczny dzień dla Lukrecji bo znowu porodziła syna, którego ojcem był Harald Kanut. Biedna kobieta omal nie przypłaciła tego życiem, bo niegodziwy Waligóra pozostawił Lukrecję bez pomocy, sam zaś, jak zwykle, poszedł do karczmy. Na

Reprezentacja piłkarska Polski

pryjeżdża dziś do Katowic

Dziś o godz. 15.15 na boisku Politechnicznego KS. w Katowicach przy ul. Piastowskiej u wylotu ulicy Zamkowej odbędzie się jak to podaliśmy, zawody piłki nożnej reprezentacji Polski przeciwko reprezentacji Śląska.

Powyższe zawody dadzą znów możliwość zwolennikom i sympetykom sportu piłkarskiego zobaczenia atrakcyjnego meczu. Zawody mają wielkie znaczenie nie tylko dla Śląska, lecz całej Polski, gdyż chodzi o wyłonienie reprezentacji na meczu Polska — Czechosłowacja, który się odbędzie 15. października br. w Warszawie.

Niemniej interesujące będą one dla Śląska, gdyż po raz pierwszy daje się dzielnicy Śląskiej sposobność zmierzenia swych sił z reprezentacją Polski. Jak wiadomo, sport piłkarski na Śląsku stanowi jedną czwartą sportu piłkarskiego i uchodzi za najliczniejszy okręg w Polsce, to też kiedy nadaje się taka sposobność zmierzenia się z reprezentacją Polski, Ślązacy winni tę okazję wykorzystać i godnie zaprezentować sport piłkarski na Śląsku.

Kapitan związkowy PZPN, p. Kaluża, ustawił następujący skład reprezentacji Polski: Albański (Pogoń Lwów), Martyna (Legia Warsz.), Bułanów (Polonia Warszawa), Kotlarczyk I. i II. (Wisła Kraków), Mysiak (Cracovia), Król (ŁKS), Matjas (Pogoń Lwów), Nawrot (Legia Warsz.), Pazurek (Garbarnia Kraków), Niechciol (Pogoń Lwów), Rezerwa: Cebulak (Legia Warsz.) i Matjas (Pogoń Lwów).

Skład reprezentacji Śląska jest następujący: Kurek (KS. Ruch Wielkie Hajduki), Michalski (KS. Naprzód Lipiny), Kacy (KS. Ruch W. Hajduki), Dziwisz, Badura, Zorzycki (KS. Ruch Wielkie Hajduki), Kruk (KS. Pogoń Kat.), Giemza (KS. Ruch W. Hajd.), God (KS. Śląsk Święt.), Pytel (KS. Czarni), Włodarz (KS. Ruch). Rezerwowi: Mrozek (KS. Śląsk

Święt.), Wadas (KS. Ruch W. Hajduki), Mansel (KS. 06 Katowice), Wostal (AKS. Król. Huta), Knapczyk (I. FC. Katowice), Pazurek III (KS. Pogoń Katowice), Minick (I. FC. Katowice), Ploch (KS. Słowian Katowice II).

Przed meczem bokserskim

z Czechami

W nadchodzącą niedzielę o godz. 20 w Poznaniu rozegrany zostanie mecz bokserski Polska — Czechosłowacja.

Składy obu drużyn zostały już ustalone, wobec czego program walk przedstawia się następująco:

Kocman (C) — Pawlak (P), Jelinek (C) — Rogalski (P), Dvorak (C) — Rudzki (P), Ada-

mec (C) — Banasiak (P), Stary (C) — Pi-sarski (lub Garncarek), Skrivanek (C) — Chmielewski (P), Nejtek (C) — Antczak (P), Korpcek (C) — Piłat (P).

Rezerwowymi ze strony polskiej będą: Jarzabek, Małeckci, Chrostek, Wolniakowski, Garncarek, Majchrzycki i Przybylski.

Walasiewiczówna startuje w niedzielę w Katowicach

Czy pobije ona rekordy światowe na 50, 80 i 1000 mtr.?

Jak się w ostatniej chwili dowiadujemy, wczoraj rekordzistka światowa i olimpijska Stanisława Walasiewiczówna nadesłała na ręce sekretarza SOZLA p. Andersa depeszę, że przed swoim wyjazdem do Ameryki startować będzie jeszcze raz w Katowicach na usilne staranie sekcji lekkoatletycznej „Pogoni” katowickiej.

Z okazji przyjazdu Walasiewiczówny do Katowic „Pogoń” organizuje 8 bm. na swoim boisku wielką rewję lekkoatlety-

czną, przyczem Walasiewiczówna zapowiedziała pobicie rekordów światowych na 50, 80 i 1000 mtr.

Start jej na Śląsku wzbudzi pewnością obrzymie zainteresowanie, bowiem jest to pierwszy start słynnej Polki po uzyskaniu zwycięstwa olimpijskiego w Los Angeles i szeregu tytułów światowych.

W dniu tym niewątpliwie wszyscy śpieszymy na boisko „Pogoni”, by sprawić Walasiewiczównie godne przyjęcie. Blizsze szczegóły podamy jutro.

Stosunki sportowe polsko-niemieckie

Przed dwoma dniami jedna z radjostacji niemieckich nadała wiadomość, że niemiecki związek piłki nożnej zamierza zorganizować mecz międzypaństwowy Polska — Niemcy w dniu 29 bm. w Gdańsku.

Jak się informujemy w Polskim Związku Piłki Nożnej, do chwili obecnej nie nadeszła jeszcze żadna oficjalna propozycja z niemieckiego związku, a zatem narazie wiadomość ta jest tylko pogłoska.

Projekt niemiecki, w połączeniu z propozycjami trójmeczny hipiczneg Poland — Niemcy — Italia w roku przyszłym, nawiązaniem kontaktu między organizacjami sportowymi Polskiego i Niemieckiego Śląska, oraz oświadczeniem komisarza sportowego Niemiec, von Tchammera - Osten o konieczności ścisłego kontaktu sportowego z Polską, wskazuje, iż Niemcy dążą obecnie za wszelką cenę do nawiązania stosunków sportowych z Polską.

Zasłużona kara dla szkodników sportu

KS. „Sparta” (Wielkie Piekary) i K. S. „26” Giszowiec wykluczone z S.L.O.Z.P.N.

W związku z zajściami i udziałem w pobiciu sędzię na zawodach o mistrzostwo w dniu 3 i 17 9. br. jakich dopuścił się KS. 26 Giszowiec, oraz w dniu 24. 9. br. KS. Sparta W. Piekary, który dopuścił do tego samego wykroczenia SOZPN postanowi na podstawie § 28 lit. b, pkt. 5 statutu ŚL. OZPN:

a) wykluczyć wymienione kluby ze ŚL. O. Z. P. N. jako szkodników sportu, biorąc pod uwagę poprzednio już wypadki.

Powyższe niech będzie dla klubów i tow. sportowych przestroga, gdyż Zarząd za podobne, nie licujące z godnością sportu, wypadki, będzie postępował analogicznie;

b) anulować wszystkie dotychczas rozegrane zawody o mistrzostwo przez KS. Sparta W. Piekary;

c) ukarać dożywotnią dyskwalifikacją za czynne znieważenie sędzię i udział w pobiciu sędzię następujących graczy: KS. Sparta W. Piekary: Koenig Włodziech. Pisula Paweł i Lubos Augustyn.

Sport na Pomorzu

WAJSÓWNA I FILGNER BĘDĄ STARTOWAĆ W GRUDZIADZU

W nadchodzącą niedzielę, 8 bm. w zawodach lekkoatletycznych organizowanych przez T. G. „Sokół” II w Grudziadzu, weźmie udział mistrzyni świata, Jadzia Wajsówna oraz Tilgner, szczęśliwy konkurent Heliasza, mistrz Polski w dysku, wreszcie mistrzyni Pomorza Kiernikowska i Książkiewiczówna z Bydgoszczy. Początek zawodów o godz. 14.30 na boisku miejskim.

Impreza ta w kołach sportowych wywołała duże zainteresowanie.

ZAWODY O MISTRZOSTWO GRUDZIADZA

P. P. G. — Olimpia I. 4:1 (2:0)

RKS, Naprzód — Olimpia II. 0:6 (0:6)

Sport w Małopolsce

AKTUALJA KRAKOWSKIE.

— Drużyny piłkarskie Cracovii I. B. i wszystkie zespoły RKS. Legii wycofały się z rozgrywek puharowych, organizowanych przez K. O. Z. P. N.

— L. K. S. Warna (Rzaska) nie przyjęła do wiadomości terminu wyznaczonego przez Wydz. G. i D. na mecz z Hagiborem na dzień 1 października, motywując niemożnością skompletowania drużyny z powodu większości zdyskwalifikowanych zawodników, prosząc równocześnie o wyznaczenie zawodów na inny termin. Mecz ten ma znaczenie dla Hagiboru, który w razie zwycięstwa spotka się po raz trzeci z Prądniczanką o definitywne mistrzostwo grupy, a co za tem idzie, udział w rozgrywkach kwalifikacyjnych o wejście do klasy B.

— 7 b. m. odbędzie się Walne Zebranie Krakowskiego Okręgowego Związku Tenisa Stołowego w lokalu ZKS. Makkabi, przy ul. Jagiellońskiej 10.

Sport na Śląsku

KS. „WALKA” MAKOSZOWY — KS. „PONIATOWSKI” GODULA 3:2 (0:2)

Typowa walka o punkty przynosi zwycięstwo drużynie gospodarzy. Gra przeprowadzona w ostrem tempie i na wysokim poziomie sportowym. W pierwszej połowie przewaga gości, którzy prowadzili 2:0. Po przerwie obraz gry zmienia się na korzyść gospodarzy, dla których bramki zdobyli: Szczeponek, Promny i Kasperek po 1. — Zawody prowadził p. Moczko z Nowego Bytomia b. dobrze.

KS. „Walka” rez. — KS. „Poniatowski” rez. 1:0 (0:0)

TURNIEJ PING-PONGOWY W PSZOWIE

Na niedzielny turniej Ping-Pongowy organizowany przez SMP. Pszów zjechało się ogółem 10 drużyn, w tem: SMP. Skoczów, Rybnik, Wielkie Hajduki, Wielkie Piekary i inne.

Pierwsze miejsce w grach drużynowych zajął SMP. Skoczów I, zdobywając zarazem puhar wędrowny, ufundowany przez p. Segeta Józefa. Drugie miejsce zajęło SMP. Wlk. Hajduki, trzecie Skoczów II. W grach pojedynczych nieoczekiwanie pierwsze miejsce zajął Dronia (SMP. Wlk. Hajduki), bijąc w finale wicemistrza Śląska Stokłosa (SMP. Skoczów), trzecie miejsce zdobył Michałek H. (SMP. Pszów). W grach podwójnych pierwsze miejsce zdobyła para Nawrotek — Fik (SMP. Wlk. Hajduki) przed parą Stokłosa Karol i Franciszek.

Organizacja zawodów, spoczywająca w rękach p. Jurczyka, sprawna.

PRÓBY O P. O. S. W KATOWICACH

Przypominamy, że próby o Państwową Odznakę Sportową urządza Okręgowy Ośrodek Wych. Fizycznego w każdy wtorek i czwartek na boisku „Pogoni” od godz. 15.30 do 18.30, zaś strzelanie w każdą sobotę już od godziny 14-tej w dole cegielnianym obok strzelnicy.

Ze względu na kończący się okres odbywania prób, apelujemy do całego społeczeństwa o wzięcie jaknajliczniejszego udziału w zawodach o P. O. S., która powinien posiadać każdy obywatel polski.

Przygody bezrobotnego Froncka

Froncek idzie na przechadzke lecz gospościa schody myje, to też nie chce go przepuścić, grożąc, że go szcztoką zbije.

Ale Froncek, figlarz wielki, wczoraj rano swoim się upierał, chcąc na złość zrobić babie szcztokę z ręki jej wydziera.

Tak wleć Froncek i gospościa w tych zapasach się zmagają i, choć się już pomęczyli, jednak ciągnąć nie przestają.

Wreszcie się nieszczęście stało, bowiem szcztoka się urwała i gospođyni Fronckowa do kubła z wodą wleciała.